

გ ა ზ ე თ ი ლ ი რ ს

ოქტ.	ან. კ.	თვე	ან. კ.
12	10	5	6
10	9 50	5	5 50
11	8 75	4	4 75
9	8	3	3 50
8	7 25	2	2 75
7	6 50	1	1 50

ცაღაღ ნოემბერი—ერთი შაჰური

ოქმობრძა

გაზეთის დასაყვებად და ერთი განცხადება დასაბუთად უნდა მივმართოთ: თუგონი რაღაც ციხის, კურორტის, ვეჯდის ქაზინოს, ვარსკვლავი-ძეგლის პირდაპირ, თუ: გრუნის სისხლის სახ. ღლი: წარმოების განმარტვებულ საზოგადოების განცხადებას, საზოგადოებრივი ბანკის დასაბუთად, სახსრის ქაზინოზე.

ღესი განცხადება: ჩვეულებრივი სტრუქტორი რვა კაპიტალი.

1877—1893

ს ა ზ ე ლ ი ტ ი კ ა და ს ა ლ ი ტ ე რ ა ტ ი ყ რ ა გ ა ზ ე თ ი

1877—1893

რედაქციისგან

შეიძლება დაკვირვა გაზეთის 1 ანრილიდამ წლის დაძლევა-დე, ფასი 8 მან. მსურველთა შეუძლიანთ ეს ფული ნაწილ-ნაწილადც შექონტნან.

ტფილისი, 20 მარტი

მეურნეობა თითქმის ერთადერთი წყაროა ჩვენის ქველღის სიმდიდრისი. იგი გვაძლევს ძველღის წინააღმდეგობა და გონებრივის განვითარებისს და ყოველ გვარ წარმატებისს, რომელიც ქვა-კუთხედი საზოგადო და საგარეო-ტომო იდელების განმტკიცებისათვის. აი სწორედ ამიტომ მეურნეობის აღორძინება ჩვენი აღორძინება და ბედნიერება, მისი დაკვა, ჩვენის გაღარიბების და გადატყების გარდა, ჩვენი სრული და ყოველ მხრივი გათავსირებაცაა.

მეურნეობის დაქვეითების უტყუარი ნიშანია მეტის-მეტე სიმცირე სა-მეურნეო ნაწარმოების იმ ფასისა, რომელსაც იღებს თეთი მწარმოებელი. მეურნეობის ეს ფასი ისე მცირეა ხოლმე, რომ მეურნეს წარმოების ხარჯიც-კი ვერ გაუსტუმრებია. აი ამისთანა შემთხვევაში იტყვიან ხოლმე, რომ სამეურნეო კრიზისი ჩამოვარდა. ამ კრიზისს დროს, რაკი შემოსავალი მეურნესი მეტად მცირეა, მამულის რიგინად შემუშავება ძნელდება და მრავალი მეურნე თავს ანებებს თავის მამა-პაპურ ხელობას და სცდილობს სხვა გვარ მემობათი იშოვნოს ლუკმა პური. როდესაც მეურნეობაში ამ გვარი უბედურება ჩამოვარდება, მაშინ, რასაკვირველია, თეთი სამეურნეო ტენიაც წინ ვე-ღარ წა-წყებს. ყოველსავე ამას მოს-დევს მეურნეობის დაქვეითება, დაუ-ძლიერება.

სწორედ ამ გვარი უბედურება ჩამოვარდა რუსეთში ამ 5—6 წლის წინად და მთავრობა იძულებულ შე-

იქნა დაეარსებინა ეგრედ-წოდებულ სენატორ ფონ-პლევეს კომისია, რომელსაც უნდა გამოეყვლია, თუ რა გზით შეიძლება რუსეთის სოფლის ნაწარმოების ფასები კოტორად-ნად მაინც აწეულიყო. ამ კომისიამ ითხო წელიწადი იმუშავა და, როგორც ჩვენს მკითხველებს ესმოდათ, წარუდგინა სახელმწიფო სამკის ვრცე-ობის მოხსენება. ამ მოხსენებაში, სხვა-თა შორის, ის აზრიც იყო გამო-თქმული, რომ საჭიროა კერძო სამე-ურნეო სამინისტროს დაარსება.

მოკლედ რომ ვთქვათ, მეურნეობა აღორძინდება და წარმატებაში შეევა მხოლოდ მაშინ, როდესაც სა-სოფლო მეურნეობის ნაწარმოების რიგინ ფასად გამოიღოს მწარმოებელი და მეურნე მოგებით დაიბრუ-ლებს ყოველ გვარ ხარჯს. მხოლოდ ამისთანა გარემოებათა შორის შეუძ-ლიან სთქვას მეურნე, რომ ის საქ-მე, რომელსაც მე ვაღვივარ, სარგე-ლობას, მოგებას მძღვეს. ამ წინ-არის მოგების წყალობით ღონისძიე-ბა ეძლევა მეურნეს წარმოების ტეს-ნიკაც გააუმჯობესოს და უფრო მეტი მოგება მიიღოს, თავის თავიც გაამ-დიდროს და ყველსავე საზოგადო და საერო დაწესებულებასაც მეტი ძლიერება უზრუნოს.

მივითხვე ჩვენს მეურნეს საშუალებ-ა კარგს ფასად გაჰყიდოს თავისი ყოველ გვარი მოსავალი, და მაშინ თითონაც დაიბრუნდება და საზოგადოებრსაც გაამდიდრებს...

კახეთის ვენახის პატრონთა ამხა-ნავლობა, რომელსაც საგანად აქვს თავის ღვინოს ბაზარი უშოვნი, სწო-რად ეს უშთავრესი აზრი აქვს. ამ ახლად განზრახულ საზოგადოების წესდების პროექტი ეს—ეს არის სრული დაბიჭვად და ამიტომ საჭირო-თა ვრაცაბთ, ორივედ აზრი გამო-ესთქვათ ამ ფრიად სინტერესო სა-განად. წესდების შემოკლებულ ში-ნარის ამავე დროს ამოიკითხავს მკითხველი და ამიტომ ამ შინაარსის შესახებ აქ ადარას ვიტყვი.

რა გზით შეიძლება რომ განზრ-ხულმა საზოგადოებამ თავის მოღე-წობით ფასი მოუმატოს კახეთის ღვინოებს? ან უფრო სწორედ რომ ესთქვათ, რა გზით შეიძლება, ჩვენმა მწარმოებელმა მეურნემ თავის ნაწარ-მოებში უფრო დიდი ფასი აი-ღოს, ვიდრე ახლა იღებს? მკი-თხველს მოგვხსენება, რომ ჯერ ახლაც ჩვენი ღვინოები საზოგადო-ლოდ კარგ ფასად ისყიდება; მა-გრამ ამ კარგს ფასს მხოლოდ მცო-რედღენი ნაწილი ჩაისი პირდაპირ მწარმოებელის ჯიბეში. რასაც მწარ-მოებელი იღებს, სულ მცირე რამ-ესთქვათ, ორ-სამს იმოდენს სხვა-სხვა ჩარჩები და ვაჭრები იღებენ. ასე რომ, მკიდველი ძრიელ ძვირადა ჰყო-დულობს ღვინოს, მწარმოებელი-კი ძრიელ ნაკლებ ფასად ჰყიდის. მო-შუა სდგანან მრავალნი სხვანი, მა-გალიც ჯიბეებს იტენენ, როგორც მწარმოებელია, ისე მომხმარებელია საზოგადო. რასაკვირველია, ძრიელ საზოგადო და სანატრულია, რომ მწარ-მოებელი და მომხმარებელი ერთმა-ნივე დაუხლოდნენ, შუა კაცნი მითშორონ თავიდან; მაშინ მომხმარებელი უფრო იავ ფასად და კარგ ღვინოს დაღვეს და მწარმოებელიც უფრო მეტს ფასს (იქნება ერთ-თი ორად) აიღებს თავის ნაწარმოებში. ამ სახით შუა კაცების თავიდან აცი-ლება და დახლოება მწარმოებლისა და მომხმარებლისა ერთი უსთავრესი საშუალებაა საზოგადო ნაწარმოების ფასის აწევისათვის.

მეორე საშუალება ნაზრის გაფარ-თობა და გადიდება. ვახი თბილ ქვე-რეხების მცენარეა და ხეირობა მხოლოდ სახმრეთ რუსეთის ქვეყნებში. ჩრდი-ლოეთ რუსეთში-კი ვახი არა გვა-რობს, მაგრამ მკვიდრი საკმაოდ არის მოქვეყნი ღვინის სმს და ღვინო იქ კარგს ფასად ისყიდება. რადგანაც რუსეთში ღვინის ვაჭრობა რიგინად არ არის მიუწყობილი, ჩვენს მწარმოებელს ხელი არ მიუწყდება რუსეთის მომხმარებელმდე; ყალიბ ღვინის ცე-

თება ძრიელ გავრცელდა. ხშირად ეს ყალიბ ღვინო უფრო ძვირფასად ის-ყიდება, ვიდრე ნამდვილი ყურძნის წვენი. ასე რომ, თუმცა ჩრდილოეთ რუსეთში ვახი არა გვაგრობს, მაგრამ ეს ყალიბ ღვინის ყველა ძრიელ ხელს უშლის ნამდვილ ღვინის ვაჭრობის საუკეთესოდ მოწყობას, მით უფრო, რომ ღვინის მომხმარებელი არ იცინა, სად და ვის მიმართონ ნამდვილის ღვინის სასყიდლად. ახალი საზოგადო-ლობა, როგორც მისი წესდებიდამა-სნანს, ყოველის გზით ეცდება რუსე-თის ბაზარი ხელში ჩაიგდოს და ბა-ზრის გაფართოების აღდგომრივი ფასები მოუმატოს ჩვენს ღვინოებს.

თქმა არ უნდა, რომ მარტო მწარ-მოებელია და მომხმარებელია და-საკვირვებელი შესაძლებს საზოგადოება თავის დანიშნულების აღსრულებას. საზოგადოებამ უნდა მოიპოვოს სა-ხელი დი და ნდობა მომხმარებელთაგან. ამ გვარის ნდობის შესაძენად ბევრი რამ არის საჭირო, და ყოველივე ეს წეს-დებაში ვერას გზით ვერ გამოიხატე-ბა; მაგრამ, რადგანაც წვერნი ვაჭ-რები უნდა არიან წარმოადგინონ ნა-ტრია თავინათ ვენახების მოსავალი და საზოგადოება გარეშე კაცთაგან ღვინოს არა ჰყიდულობს, ეს გარე-შე მოგება, უტყველია, დიდს ნდობას მოუ-პოვებს ნორჩს საზოგადოებას. ვენახის პატრონები თავინათ ღვინოსაც ჰყიდინ და არა გარეშეთაგან ნასყი-დნა. ჩვენის აზრით, ეს საკმაოა ყო-ველმა მკიდველმა გული დააჯეროს, რომ იგი ნამდვილ ყურძნის წვენი ჰყიდულობს და არა ყალბსა და სხვა-და-სხვა წამლებით შეხაგებულსა.

გარდა ამისა, მეორე მუხლის ძა-ლით, საზოგადოების წვერად შეიძ-ლება ჩაეწყოს ყოველი ვენახის პა-ტრონი, უკეთუ ღვინით არა ვეჭ-რობს. წვერთა რიცხვი არ არის გან-საზღვრული. ამ გარემოებას დიდი მნი-შვნელობა აქვს ჩვენთა მეურნეთათ-ვის. რა თქმა უნდა, რომ მწარმოებელი საზოგადობა მალე გაითქვამს სახელს და ადვილად მიიხიდავს ყო-

ველ მომხმარებელს. ამ გვარი სა-ხელი და ბაზრის ნდობა ძრიელ ადვილ-ად შეიძლება კაცმა ბოროტად იხმაროს თავისი თავის გასამდიდრებლად. წი-ნაპირველად რომ წვერთა რიცხვი განსაზღვრული ყოფილიყო, მაშინ ამ გვარი პატარა წრე გამოუღებოდა ღვინის ვაჭრობით გამდიდრებას და სრულიად ნაკლებად იზრუნავდა მე-ურნე მევენახეთა ინტერესებისათვის, ნაკლებადვე იზრუნავდა მკიდველთა-თვისაც. ეს პატარა წრე დაადგებო-და ღვინის ვაჭრობის ჩვეულებრივ გზასა და ამ გვარად, დახ არების მა-გიერ, ვაჭრულვადეა ყოველსავე ვენახის პატრონი. სწორედ იმიტომ, რომ მცირე წრეს ამ გვარი უფლება არ მიეცეს, წესდებაში არც პავის სახელია და არც მის მანქანა და ღი-ვინის ნაჭრები ფულის პატრონი-თაგან რომ ფული მოიშველიოს სა-ზოგადოებამ, უტყველია, ფულის პა-ტრონიც დიდ ფულს მოგებისათ თი-თონვე მოინდომებენ, მწარმოებელი კი ისევ უწინდებურს მღვამარობაში ჩაივარდება და ვერაფერს სარგე-მელს ვერა მნახავს. მაგრამ ნარელ ფული მაინც საჭიროა საქმის წასა-ყვანად და ამ ფულის შესაძენად სხვა გადასახალი და დახმებულნი წესდების მე-11 მუხლში. წინააღმდეგოდ შესატანი საწვერო ფულია ოქცია-ნათი ვენახის თვითწველ დესიტინა-ზე, თუ ნ დესეტინაზე მეტი ვენახი არა აქვს წვერს, ხოლო ვისაც კი ხუთ-თხუთმეტი აქვს, გარდა ამისა, კიდევ თითო თემინად უნდა შეიტანოს თვითწველ დესეტინაზე ყოველ წილი-ურ გარდასახად. არის დასახელებული წინდწინე 2% იმ ღვინის ფასისა, რომელიც მიღებულია წვე-რისაგან გასასყიდად. გასყიდვის შემ-დეგ—3% ამ ფასისა და მცირედი საკომისიო ფულიც საზოგადოების სასარგებლოდ. ექვი არ არის, რომ ზოგიერთი შეუშინდება ამოდენა გა-დასახადს, თუ რიგინად არ დაუკვირ-და საგანს. რეკ ერთი რომ მე-11 მუხლის ძალით ბევრს გადასახადს იხდის ის ვენახის პატრონი, ვისაც

ფელეტონი

№ 7 "ს ზ რ ნ ა" № 7 ტფილისი, 21 მარტი

გველირსა. კოტატი გამოიდარა ჭ ბულვარის კრებებიც დაიწყო. დღეს მოვივიდა კორესპონდენცია ბულვა-რიდან. დიდი ამბებია, პრეზიდენტი უნდა ამოიკითხოს და ამის გამო ავი-ტაცოა გახურებული. სიაშინე-ბით გვეგებებთ ამ ამბავს და იმედი-ცა გვაქვს, რომ ბულვარის პარლა-მენტები თავს არ შეიკაცხვენ და პრეზიდენტად ღირსეულს კაცს ამოი-რჩევენ.

გინდ გვეყოლია, გინდა არა. ერთი ამბობს: რკინის გზისა ეს სიკეთე შეეზტყეო,

გაგვიმარაღო მკვიდრთა რიცხვი, გაგვიცა მინდორ ტყეო. მეორე-კი: მის აქეთა, რაც ტყეები გაიჭება, საქართველო სიღარიბის უფსკრულში ჩაიჩება. ამ მეცნიერი მასლაბათი სიტყვებია, ქუვა არა, ამგვარი პუბლიცისტები გინდ გვეყოლია, გინდა არა!

ერთიც ამბობს: მას აქეთა, რაც ქუქის ყრა დაწესდაო, ქუქამ უკან დაიწყო, სისულელე გაიმუღლა! საარჩევნო წეს-როგობამ, თურმე, მეტად გაამწარა... ამისთანა მეცნიერიც გინდ გვეყოლია, გინდა არა!

ჰედლოლობს, დრამატურობს ჩვენი გმირი თუჯისანი,

აღრე ლექსებსაც სწვრად, ეს ჩვენი თუჯის გოსანი, "კოლეის" შვილი" გარდევკელო, დალონა, გამწარა, ამისთანა მუდრამეცა გინდ გვეყოლია, გინდა არა!

არამხადს, სარუნანს, წვირილ-ფხობას გვეგბიან, მეცნიერიცის ქულაჯით გადიან და გამოდიან, სიკურას ბეგის აცობენ გიერას მშველით ქაიარა... ამისთანა მშვილ-ფხობაც გინდ გვეყოლია, გინდა არა!

ბუღვარის კორესპონდენცია. შაბათი ღღეა და 20 მარტი 1893 წლისა. ასე დაწვრილებით იმიტომ ვინაწავ თარიღს, რომ ეს ღღე დასა-

სსომი დღეა მოელის საქართველოს. დღეს ბულვარის ზედა და ქვე-და პარლამენტო, ანუ, ჩვენებურად, სალაქო თავს იყრის ერთ შეერთებულ კრებულად, რომ ბულვარის პრეზიდენტი ამოიჩინოს.

ბულვარი დიდ ყოფსა და ამბავ-ში. შიკრიკები გარბიან-გამობიან დღემდებოთ. ხელ ჯოზინათა უსტაბა-სი ნი კარტა სამოვიანიძე, რომელი-საც დაპირებული აქვს ფინანსთა მი-ნისტრობა, გარბის და გამობრბის რი-გისა და წესის დასაწყობად. კრებულის დასაწყობად დანიშნუ-

ლია ორი საათი. სხვილ-ფხობანი ორატორნი სალაქონი, ერთის გარდა, სასმალურის კაცნი არიან და ორს საათზე გამოდიან სამსახურდამ. მო-დის და მოდის ზღვა ხალხი. ტევა აღორ არის. მოდის ცანებით დაშ-შეული წვირილ-ფხობა, რათა იხი-ლოს თუ ვითარ წინ უშლის ახალი წელი ფურცლებს ახლის გახვითი-სასა, მოდის დასტა-ტასტა ბამე-ბალა-ნა ხალხი, გონმებრივად მოქუყურ-ბელია. მოდის და მოედინება ყველა, ვისაც საღვრელი აშლია (ხარბად დაწვეფოს გონებრივი საზრობისა და მარგებელს და საათო საითხავს, თავ-თავის დროზედ მიწვედნოს". მო-დის და მოკუცტულად ყოველი, ვისაც მად გახსნია, კვლად ცკალ მიმდევდს ყოველსავე მოედინას, რომელი-კი სალაქოს სურადღების დირსი შექმნე-ბა! მოდის და მოიძვრის ყოველი, ვინც

* სოფ. ქარელი (გორის მაზრა): ამ თვის 15, საღამოს, ქარელის სადგურთან, იარაღის დუქანში ერთი უბედურება დახრიალდა. აი როგორ მოხდა ეს ამბავი: იარაღის დუქანის გვერდზე გამართულია სამხერხაო; სამხერხაოში თითხმებში მხერხები მუშაობს სხვა-დასხვა სოფლებზე. ერთ მხერხავს იარაღის დუქანში სანი თევში მოგვარა; დასლიდარს თვალა შეესწრო, მაგრამ არა ეთქვა-რა. ღიადესაც მხერხავი გარე-გამოვიდა, უკან მე-ბურჯე და დახლოდარი დღედევენ და თევში უბედურება ამოკადა. ეს სწუნიდა მხერხავს და თავის თავ-გადასავალი ამანაგებისთვის უამნია. მხერხავებს დახლოდარს ცემა მოუწოდებინათ, შესულან დუქანში და ლოთობა დაუწყეთ; როდესაც კარგა შეზარხაშებულან, დახლოდარისთვის დაი-ღარაბა აუტეხიათ. დახლოდარს წაქეზებებია ერთი ქარელის საღვურის ვადაკაქის მუშა, აქა და მიეკიპავით, ორთავისთვის ცემა დაუწყეთ. ეს შეუტყობ ვადაკაქის დანარჩენ ხუთ მუშას და მი-ჭველიებიან თავის ამანაგს. განე-რილა ერთი კეტის ტრილი. მე-დუქანისთვის ექსი თუნის ქურთხილი დაუშტევიან. მხერხავი ტრუნეში-ლი იხე ძალზე ნაკეში, რომ მისი მორჩენა საკუთა ვადაკაქის მუ-შას, მინდა შეიღოს, მკლავი მოა-დებინეს. იქნება სამ თევზედაც კარ მორჩეს. დანარჩენი მუშები და მხერ-ხავები მსუბუქად არიან ნაკეში.

* «Торгово-Промышленная Газета» ამბობს, რომ ჩიკაგოს მსოფ-ლია გამოფენაზე საუფლისწულო მა-მულების მთავარ-სამმართველოს გან-ზრახვა აქვს გაგზავნოს ლინიები ეი-რისისა და კავკასიისა, სიკა ეს უწყ-ება დიდად სცლოდა ამ 5-წ-წლის განმავლობაში თავის ვენახების და ღვინოების წარმატება-განკარგე-ბასაო. გამოფენაზე იქნება აგრედ-ვე გაგზავნილი მოდლები წინანდა-ლის დიდის სარდა-მარნებისა, რომ-ელსაც ზედ დავითის გვემინა და სასტატისტიკო ცნობანი იმის შესა-ხებ, თუ რამდენი ღვინო მოჰყავს სა-უფლისწულო მამულების გამგებან-საო.

წაიკითხავს, ყურები ბამბით უნდა დაიკოს, რათა თითონვე ვერ გაიგო-ნოს, რასაც წაიკითხავს.
— ეგ რომელ გაზუთისთვის? შეუყვი-რა დილიტომ. ჩვენს გაზუთს გა-ზუთი არა სჯობიან. ყოველ კვირა ვლექტორ-ხარკომ-ანგელოზ-ფინო-ტი-პოგრაფიის ნაბარტესა ვეჭვდეთ.
— გაიშლით, დღისი გულისთვის!.. დაგავწყდათ ცრების სავანი? დარბა-ისლა და წარმოისტევა თარბი. ჯერ თავგუდომარე ამოვარჩიეთ. კენუჩა-მოვატაროთ.
— ექნე რას მიქვან? კენუჩის ყრა სისულელეა, ჩაერთა ლაპარაკში ჩან-გი. უკენუთო უფრო ნიჭურ კაცს არ ამოვარჩევთ?
— უკენუთო, უკენუთო, დამახებს ყველამ.
— მაშინ ვინ ამოვარჩიოთ?
— მე ამამორჩევთ, მე, დღითომანი, კარგი თავგუდომარე ვიქნები!.. ისე წაიყვან მზარუნველ-მფარველ სა-

მთავრობის განკარგულებაში

გზამთ: ნაგავის სოკეტეობა—სასრიაქავის ნაწარმი ბოჭქელს, გო-ლეკევა ასესორს დავით ნაცვლიშვი-ლს, კოლეკევა სვეტლანა—გუგუნ-სვა სვეტლანა; ბარნაფოს სასარ-სასრიაქავის მღაფის თანამდებობას და-მასოფელქავს სოლომონ ყანაველს, სა-ქვის მწარმოებელს ივანე მელიქიშვი-ლს და ქაქე სიანდაის სამოლოგი-ბოჭქელს თასაშქექს თავად გიორგი არღუთისსკი-დოლოგორჯისს.
ქონდა ახსნა ორდენა მესამე სარა-სისას გზამთ გუმბრას დისის არტელე-რისის მოხელეს, ნაგავონი სოკეტეის-გავთ ხორაბი.
გზამთა: კოლეკევა რევიტარტარო-ბა სიანდაის სამსარო სამსარტელისს შტატ-გარეშე მოხელეს იოსებ ზალდა-სტანიშვილს და მგანის გვას თვისტა-ის მოხელეს მასაქელ თავარტელისს. დანა-სულ აქნა ბაქის ოლქის სამსარტელისს მოსკელ გენჯის ოლქის სამსარტელისს მოსკელ მელიქიშვილი.

სახელმწიფო

(უბა-დასაღები—წაღ-წასაღები ამბავი)

ისე ნომერი არ გამოვა დიდად ბა-ტიკეშვილის და მეცნიერის „კალი-სა“, რომ არ იყოს შიგ ნათქვამი: „ივერიაში“ სულ წერილ-ფეხობა მო-ლეწილია და იქ ჩვენს გაზეთში-კი მსხვილ-ფეხობაო. იქ სულ ქონდარის კაცებს მოუყრიათ თავი და აქ-კი სულ დე-გმირის შეყვიღებართა, სულ ძლევა-მოსილი, გამორჩენილი, დიდი მეცნიერი, ფილოსოფოსი, პოტიკოსი, მსტორიკოსი, პედა-გოგნი, სულ მსხვილ-ფეხობანიო.
ჩვენ რაღა გვეთქმის ამის მეტი: დიდება დიდება და ძლევა-მოსილე-ბასა მთასა მხოლოდ ერთი რამ ვერ გაგვიტა: რაზედ არის დამყარებული ეს თავის თავის არ ცნობა, ეს ma-ria grandiosa, ეს ყოყლოანიობა? ზოგნი ამბობენ, ვითომც ეს იყოს შე-დეგითის რუსულის ბრძუნის ანდ-აზისა: „худо колесо громче скри-пиль“; ამბობენ-მეთქი ბევრნი ამას, მაგრამ ჩვენ არა გვეჯერა, ჩვენი სუ-რული ის არის, რომ ჩვენმა თიან-ბა მგელი დიპლომატი, ჩვენმა მსხვილ-ფეხობამ კეშმარტი მსხვილ-ფეხობა გამოიჩინოს: არ გვიჭირს თუ?
არცა გვეყნის ჩვენ ეს გარემოება.

ზოგადოების საქმეს, რომ ერთ კვირა-ზე ჩაიშალა. კი, კი, კიანური დე-ლა, მართებელი დელა... მე ვიქნები მართებელი, მე!..
კიდ იცის, რამდენს იყყანებდნენ ვინცე: კიანური, თარი, დილიტიკო-დიობა, მაგრამ უკენ უკენის ხმა გაიშინა. ყველანი შეკრთნენ, მერე გა-ჯავრდნენ და ჩოქვლი ასტესეს:
— არ გვიდა ვე ზურნა, არა, დააწუმეთ, დააწუმეთ...
კუბრა.
* * *
მეთხველო, ნეტავი შენა, დღეს მოგეცა შევა-ლხენა; კახურ ღვინის სადღებულად „ივერიაში“ აღბრა ენა.
სხვა რაღა გინდა, ძამიავ, ჩემს ითხოვ კიდევ ჩვენ მიერ? „ზურნაში“ ხმით დასტები, და მერე იხიხე «მრავალ-ვაშიკარ»!..
კითხამ-და ბოქტი

რა გვენდლებო, კაცს ეგონოს, რომ ის ბრძენთა-ბრძენია, დიდი კაცია. თუ სხვებზე არის დასაშვებს, თუ სახვედარს რასმე არ ჩაიდენს, დე-იონტეზოს, დე-თავის თვის, რასაც დივის უნდა, შედარაოს; აქედამ წყენა და ზარალი არავის მიცემა. განა ეჯავრებოთ, ანუ გვეყნის, რო-დესაც გზებეთ ასეთს სურათს: გა-დამჯდარა ბავშვი ჯობზედ, ხის ხმა-ლი ჩამოუკანკურებია, ქალღლის ჯვრები ჩამოუდინია, დახტის, და-კუნტრუშობს და თავისი თავი დიდი მხედართ-მთავარი ტრეკლე მეორე ჰეო-ნი! დეე იტელეს, ბავშვმა უნდა ბა-ეშვობა შეიძინოს.

რაც შეგვეტება ჩვენ, დეე ვიყო-წერილ-ფეხობა. რა ექნათ? ჩვენც ხომ ვერ დაიხებეთ ზოგიერთსავით: ბა-პა-პა! გვეყნებო, რა დიდი გინმე-ვი ვართო.
წერილ-ფეხობა მხოლოდ ადევნებს თვალს მსხვილ-ფეხობას და, სადაც-კი ტყუილს და სიტყუებელ მოასწ-რობს, კრიკას შეუკრავს, ჰკრავს ბუ-ესა და ნიარას, გამოაქეცენებს ხმ სიტყუებს და ამქნებს ქვეყანას: ამა იგვეფო, დასტებით მსხვილ-ფეხობის მეცნიერების ნაყოფითაო.

ერთი მსხვილ-ფეხობა დღესეე გიორგობაჩაყოთ, სხველომბრ გმირ-თა-გირი ბან გიორგი იოსელიანზედ, მიც გიორგი იოსელიანზედ, რომელ-მაც დასწერა ახალი „ივერის-ტყაო-სანი“, ნამამბო მობრდოლ ყრმათა-თვის, მამასადამე, ასეა თუ ისე, თვით უკვდავს შოთის მეგვიღებზედ... როგორც ჰხედავთ, ძალიან დიდკ-თანა გვაქვს საქმე და, მამასადამე, ჩვენ, წერილ-ფეხობა, მოიწუებთა და კრძაძეული უნდა მოგვეყრათ... ასეც მოვიტკევით.

საქმე იმაშია, რომ ამას მზინად „ივერის“ ფურცლებზედ მ-მა ლა-ლიკობრტომ ვაარქობა ბან იოსელი-ანის მიერ გამოკეთებული „ივერის-ტყაო-სანი“ და, სხვათა, შორის ის სა-სურველი იმისი თარგმანა, რაცე ყვე-ლის ესმის; დიდის პოეტის უკვდავი ქმნილება არ უნდა გარდღეხნას უხე-რიო ზღაპრად... ეს მით უფრო მე-ტია, რომ, ვიმეორებთ, თვით დედ-ანი, თვით რუსუდელის „ივერის-ტყა-ოსანი“ ადვილ-გასაგებია და ერთთა-გარეკულბელო ჩვენს ხალხში. ბან გი-ორგი იოსელიანის განათლებულის ენა-პირთა ნამამბო „ივერის-ტყაოსანი“

წერილი რედაქციის მიმართ ბაბო „ზურნის“ რედაქტორე-ბო! უმორჩილესად ვთხოვთ, თქვენს პიტევემულ გაზეთში ადგილი მის-ცეთ ამ ჩემს, ფრად სპირო წე-რილს. ჩემდამი რედაქციულს სკო-ლისა და წიგნებისცხე შემოწიწივებს:
ა) უდავლდამეც ერთი ძველი „პრეტელი-ენა“.
ბ) მამდარამეც სამი ცალი „ხოლ-რის დექია“.
გ) მამდარამეც შვიდი კაბიკი.
დ) ხარამეც „ივერის ტყაოსანი“ გ-იოსელიანისა.
ე) კამბეჩამეც ერთი ცალი „Род-ное Слово“.
საჯაროდ გუცხადებ შემოწიწიველთ ჩემს გულითადს მამლობას. იმედი მაქვს, კვლავც არ მოგვაკლებთ ზე-მოაზრნეშულნი პირნი თავიანი ზე-ნათლებულ ყურადღებას. ჩვენ კიდევ ვიბრძებთ, რომ ყოველ შემოწიწი-

ისეთი უხეირო ზღაპარი გამოუსულა, რომ ბევრით უკან ჩამოაჩენა სხვა ჩვენს სახალხო ზღაპრებს. რაღაო? რა დავაზე უკვდავმა შოთამ ისეთი, რომ ასე ულმობელოდ ევეყრობით? ბან ლილიკობრტოს მხოლოდ ერ-ბან-რამ დაივიწყდა. არა დამუტა: ისეთის ხელის-ხელ საგოგმანებელ ქართულით თარგმანა, როგორითაც ბანი გიორგი იოსელიანი წერს, არა თუ „ივერის-ტყაოსანი“, „ЖИЛЬЕ, ДАШЬ-КОНУ ШИШКИ“-ც არ გადმოიღებ... მა-გრამ ენა იმერ იყოს.

პო, იმეზ მოგახსენებდით: დაუწე-პო ეს ორიოდე სამართლიანი და საფუძვლიანი შენიშვნა. როგორ თუ მე, მსხვილ-ფეხობანს, ვილაც წერილ-ფეხობამ ეს გამოხედაო, გაჯავრებუ-ლა, ბატონო, და უშეუღლებელი „კრი-ტკა და ბიბლიოგრაფია“-კი გაუ-ქრელებია „კალის“ მე-11 ნომერში. მერე როგორი წერილი ადგილი მერე ნებას მამდევდეს, სულ ამოუწე-რილი, რომ „ივერის“ მეთხველებიც ამტკბარბიყენენ. ხან „შუბლ-მეჭუ-ხნელი ჯვარობს და ცეცხლებსა ჰყრის, ხან ნახობს და ეალერსება თავისს მეთხველს, ხან ირწენ ცო-დისს მსოფლიო ლიტერატურისას, ხან ცრემლებსა ჰღვრის ჩვენის ლი-ტერატურის გახრწნობაზედ; „თა-ვაზიანი ლაპარაკი არ იციან ჩვენმა კრიტიკოსებმაო“. ერთის სიტყვით, საუსტოვო წერილია, და აქი სტემე-ბა კიდევ ბულვარი. წარსულ კვი-რის ბულვარზედ ბრემ ხუთმა კაცმა გამაჩნეს: წაიკითხეთ გიორგი იოსე-ლიანის წერილიო?

პირად ჩვენ, დიდი ხანია, ვიცნობთ ბანიანს ჯურის მსხვილ-ფეხობას, ვიცით მათი ფხა, შინა სალიტერა-ტურა ასპარეზზედ, მათი დეაწული და, ნულის უკაცრავად ბულვართან, რომ მისის აღტაცების თანამოზიარე არა ვართ.

ჩვენ მივეცემთ ამ წუთასეე ჩვენს თავსა და ჩვენს მეთხველებს ანგა-რიში იმისს, თუ რა თქვა ბ-ნის გი-ორგი იოსელიანმა და მიუძღვის სი-მართალ რამ თუ არა.

„ივერის-ტყაოსანი“ ვთარგმნეთ გა-საგების ენით ჯერ იმიტომაო, რომ ქართველებმა ქართული ნა-კლებ იციანო და რუსთაველის ენა დევრისთვის გაუგებარიო. მე-ორეც იმიტომაო, რომ „ჰომირის-ის უკვდავი პიემებიც ილიადა“ და „ეოდისეია“, შექმარის „შესანიშნავი ტრადელები და მრავალი (?) სხვა

კლასიკურ მწერალთა ნაწარმოებები დღეს გადმოღებულია ყმაწვილების-თვის საკითხავად სხვა-დასხვა ენებ-ზედა“-ო. და მესხეთ, იქ, „ივერის-ტყაოსანი“ ქართველების ზნე, ჩვე-ულებმა, ცხოვრება იხატება და რად არ უნდა გავცნოთ იგი ყმაწვილებ-საო.

აი ამ სამს სამუთს აქილდეთ იფ ფე-სის ოხუნჯობა, ვილასიც და რალც ცილის-წამება შესახებ „ВОДОПАДЪ“-ის უკოლინარობისა, და გამოვა შე-სანიშნავი წერილი ბ-ნ გიორგი იო-სელიანისა.

ჯერ გავწინავთ მეორე საბუთი. „ილიადა“ და „ოდისეო“ თუ არ ით-არგნა, თუ არ გადმოიღო კაცმა, მაშინ იგი ვაიგებს? განა ლაპარა-კობს რომელიმე ვერ დღეს „ილია-დას“ ენაზედ? განა ეს მაგალითი მო-სატანია, როდესაც „ივერის-ტყაოსან-ზედ“ გვაქვს ლაპარაკი? განა შოთას ქმნილება იგივე გაუგებარი ილია-დააა ქართველებისთვის? აგრედვე გაუგებარია უმრავლესს ანგლისელ-თათვის, დაძველებული შექმარის ენა. თუ შედარება ჰსურთ ბ-ნ გი-ორგი იოსელიანს, უნდა ტყვენებინა რუსთა კონსტანტინის ნათარგმნი ბუ-ქინი, ცერმონიტრავი, გოგოლი და სხვ. სიმართლეს მოკლებული არ იქნება, რომ ესთქვათ: რუსთაველი ისე-ვე ადვილ-გასაგებია ჩვენთვის, რო-გორც დასახლებული მწერალი რუსთაისის... მხოლოდ ერთის გან-სხვავებით. „ივერის-ტყაოსანი“ ბე-გონი სიტყვა, ცალკე ლექსი ადვილ-და და ასნა, განმარტება ექირ-გება. წინდადებთა რუსთაველი-სა, კონსტრუქცია მისის ენი-სა, მთლად მისი ენა იგივე დღე-ვანდელი ქართული ენაა. დამვე-და, ვიმეორებთ, შიგა-და-შიგ თვი-თეული ლექსი-სიტყვა. აუხრებთ დიდს, პატარას, ყრმას, დღევანდელ ქართველს სითიო-ოროლა სიტყვა და „ივერის ტყაოსანი“ ყველასთვის ცხადია, ყველა იმისთვის, ვინც ქარ-თულსა ლაპარაკობს.

იმის ნუ შევეშინდებით, რომ მე-XXII საუკუნეშია დაწერილი. აგერ ანტონ კთალიკოზი უფრო ჩვენზედ ახლო სცხოვრებდა, მაგრამ მის ნა-წერებს ისეთვე თარგმანა უნდა ჩვენ-თვის, როგორც ბერძნულ-ლათინ-ურს.

ეს ხომ უშეკვლად ასეა, მაგრამ ერთს წუთს დავეწმუღოთ ბან გიო-ზებ თავიანთი საკუთარი აზრი არა ჰქონიათ, ან გამოკვეცნება არა სურთ.“
(999-1)

„ტოფლიცი უმსტრკოსი“ ათის წლის ნომერის უმსტრკოსის ცვლით მივეცემთ საჩუქრად ვინც აგვისნის: რა პირთი ხელმძღვანელობს ბანი „ზო-ილი“, როდესაც უმსტრკოსი-ნაპირთი ლინანდ ბან ნიკოლაძეს და ოპო-ზიციას საპაპოსა.
(0-1)

„ზურნის“ რედაქციისგან. რადგანც „ზურნის“ აუარველი მტერი ალიოუნდა, და რედაქციას ათას გვარ მუქართ მოსვენებას არ აძლევენ, რედაქტორებს ძველ ბინა-ზედ ადარ გვედგომინება და ამიტომ განვიზრახეთ, კარგი ამინდები და-დგება თუ არა, რედაქცია ხარფუხში გადავიტაროთ, ორთაქლის ბლებში, ცაკანას დუქნის მახლობლად.
რედაქტორები: კუბრა და ალიკო

განცხადება
სახელმწიფო
მოზრდილ ყმაწვილთათვის საჩუქ-რად ისყვება
პეპრსმბი
სხვადა-ფეხა მამულებს დადებულა
წითელ შუახის სახელმწიფო
კვერცხები შევლილია მეცნიერების მიერ უწყებლად აღიარებული საღებ-ვით და მრავალ გვარ ნახატბიში არის შეუკული.
(000-000)

მეორედ ვაცხადებთ: მსხვილ-ფეხო-ბის „ჩინს“ მივეცემთ, ვინც აგვისნის, რას ნიშნავს „ნახატბიანი“? თვის სე-ლაც გააწმუნდენ, ჩვენ იმ დასკვნას და-ვადებთ, რომ ან ამ სავნის შესა-

რგი იოსელიანს, რომ რუსთაველს მართლაც თარგმანი და გადმოცემის გარეშე...

რის იტალიაში მაშინ, როდესაც რუსთაველის უკუდავ პოემას გადმოცემის ვინმე ისეთის ენით, რომელიც...

გორგი იოსელიანი სამართლიანად ჰგონებს, რომ ქართველმა ინტელექტუელებმა...

ვინ იყო ის მსწავლებელი? მართლაც ასე იყო საქმე, თუ გორგი იოსელიანმა...

დაიღ, რადან ქართველმა ინტელექტუელებმა ენა არ იციან, ამ მე შეეუფლება ახალი ჩვეულების ტყუილი...

ნეტა ასე შორს რად მიდიოდა ბანი იოსელიანი იმის დასამტკიცებლად, რომ ბევრმა ინტელექტუელმა ჩვენში ქართული არ იცის...

მაგრამ ვიდრე ჩვეულების ტყუილი ვიდრე ვიტყვი რასმე, ერთი მაგალითის მოყვანა ბან გორგი იოსელიანს თვით იმ წერილში...

დაიღ, სწორედ ასე სწერს „კავლის“ მე-11 ნომერში. როგორ, თქვენ, გორგი იოსელიანმა, რომ ყმაწვილები გაზარდეს...

კრავად-კი არ ვიყოთ თქვენთან და, ვგ ჩემ მიერ ულაგო-ალაგას მოგვტყვივით.

ბატონო, და ამისი მიქველი „ВОДОПАДЪ“-მითან ჩაღას გარბოლით? მაგრამ, დაუბრუნდეთ საგანს. ვადავშალოთ ახალი რუსთაველის წიგნი მე-3 გვერდზე:

„ვეფხისტყაოსანი“ (1) ნაამბობი მოზრდილი (1) უმწველებსათვის. ამა მიზანთ: მოზრდილი ნაამბობია თუ ყმაწვილები? თუ ყმაწვილებს ეკუთვნის, უნდა ესთქეთ: მოზრდილის ანუ მოზრდილი. ეს არ ცოდნა ზედ-მსგებრებს და არსებითის სახელების შეთანხმების ჩვეულებრივი შეცდომა ჩვენის ავტორისა. მიღლიონობით უპოვით ასეთს შეცდომას.

გვ. 7. „ავაზუნეთ კაცები ყოველან და მოატანებენ (?) ამბაქათა“ „მოვიტანებენ“; სადაღი ფორმა? „მე“ მეტია სრულიად.

გვ. 17. „ნანადირევი (?) შინ დაბრუნდენ (მეფე და ტარიელი) და სანადიოდ დასდენ.“ როგორ თუ „ნანადირევი“ დაბრუნდენ? როდის დაბრუნდენ?

გვ. 21. „გვიდაქალი ვაგათხოვით. კარგი საქმითა აუბრითო (?) და...“ „აუბრითო“ - კი არა „აუბრითო“? ასეთივე შეცდომები იხილეთ გვ. 28, 42, 44, 45, 50... ერთის სიტყვით მიუღეს წიგნი.

გვ. 32. „ჩემს სახლს და კარს ეპატრონეთ (?)“; ჯავრის თეადალი (?)“ ეპატრონეთ, დავპატრონე ნიშნავს სამადმოდ პატრონად გასდომას. ხოლო ავთანდილი რომ მიღის ტარიელის საქმენელად, შერმადის მუბნება:

გვ. 34. „მომოვრება გულს უსჯავდ და სრულბა ღვრი და“ (?) ვინა, ბატონო? ცრემლებს „მოშორება“ ღვრიდა? იმ ესტე ახალი ამბავი!

მაგრამ ამას-კი არა შეეძრება-რა: მე 23 გვერდზე გ. იოსელიანი საწყის ტარიელს ინდოეთის მეფესა კრიანს ცოლად! ხომ არა გვერათ? მოიხადე, ვინ დაიჯერებს ჯეყენა-ზედ ამ ამბავს. მაგრამ, ამა წიკითხეთ:

გვ. 23. მეფეს ვაგებდა, იმხო ტარიელი და უბრძანა, მოეშვალოთ, ვიკორწინით (???) რაგორც ინდოეთს შენისოა.“ და დაქორწინა გიორგი იოსელიანი ანმა ინდოეთის მეფე ტარიელზედ. ესეც ახალი ამბავი. დაიჯერათ? მოიღ ნუ დაჯერებთ! ამს სწერს მსგებრებს, მეტწიერების თვალთ მატკრალი და მეცნიერების ყურით მისმენელი!

დაიღ, ბატონო გიორგი იოსელიანი, ამ ამს ჰქვიან: „ჩემი არ ვითხარა, გული რით დაგწავია“ და „ზოგი კაცი თავის საკუთარ თვალს ღვირვს ვერა ზედდეს და სხვის თვალში ვერა ღვირვდ ქმენებაო“. ესლა-კი სწორედ დაიჯერებდით, რომ მართლად ინტელექტუალური ქართული არა სცოდნა. ამისი ტყუილი მაგალითი თვით გიორგი იოსელიანია.

ვაატა.

დებემა

19 მარტი

პეტიტორები. შთავრების მიერ გაცემულ დებემაზე, დაარსდეს საერთო განათლების სამინისტროს დეპარტამენტიან ცალკე განყოფილება, რომელსაც უნდა განავრს სამრწველო სს-წავლებელთა საქმე.

სამხედრო მინისტრი აცხადებს ჯარისკაცთა შრომის შესახებ: ამ წელს დაწინაურდეს უნდა შეიკრებონ ნა ვარჯიშით შიდა რუსეთსა და კავკასიაში მყოფენ სათადარიგო ჯარისკაცნი, რომელთაც სამსახურის ვადა 1888 წელს გაუთავდადებდით: ასე არის ვანა, ბ-ნო იოსელიანი?

პარჩი. პალატა და სენატი ხარჯთ-აღრიცხვის შესახებ ვერ შეთანხმდნენ; პალატამ უარ-ჰყო მომეტეებელი ნაწილი იმ ხარჯთ-აღრიცხვის მუხლებს, რომლებიც სენატმა საკუროდ დაინახა; ამასთანავე არ დათანხმდა იმ შეცვლას, რომელიც სენატმა მოახდინა. რამდენიმე დებუტატი თხოულობს, აუცილებლად უნდა იყოს ხარჯთ-აღრიცხვაში ის მუხლები, რომლებიც სასმელით ვაჭრობას შეეხებიან; მინისტრი თხოულობს ეს მუხლები ამოეშალოთ. პალატამ ეს უარ-ჰყო. რომაში საქმე: რადან ეს პალატამ ხმის უმეტესობით ჩვენნი ახორ არ შეიწყნარა და სენატმაც რადან ვერ უარ-ჰყო სასმელით ვაჭრობის რეგორმის, საჭიროა ხარჯთ-აღრიცხვის განხილვა გადავადოთ. სენატში დიდი შთაბეჭდილება მოახდინა იმ გარემოებამ, რომ პალატამ უარ-ჰყო სასმელით ვაჭრობის რეგორმის განხილვა უნდა იყოს; ფორმა: სენატორები ამბობენ; თუ იმ გარემოებას ცუდი შედეგი ექნება, პალატის მეტელი პალატა უნდა იყოს; მინისტრებმა მიაჩრეს პრეზიდენტს.

აროს სამსახურიდან დათხოვნის, ქალადლი. პოლიტიკოსნი ამბობენ, პრეზიდენტმა კარნომ ახალ კაცებს ამის უნდა შეადგინოს კანდიდატნი; ამისთანა კანდიდატნი დიდი ძალა ექმნება, თუ რომ კარნო პალატას დათხოვს და არჩვენებს 5-6 კვირის შემდეგ დაინშენოს.

შეტერბურგის ბირჯი, 19 მარტი.

Table with 4 columns: Item, Price, Quantity, Total. Lists various goods like flour, oil, and their market prices.

გამოსაღები ცნობანი

მიმოსვლა ცეცხლის გემებისა მავს ზღვაზედ. ჩინის ზღის მნიშვნელობა. ტელიოსიდან ბათუმს მიღის საფოსტო მატარებელი 9 ს. 30 წ. დილ.

ბათუმიდან ტელიოსს მიღის. 9 ს. 52 წ. საღ. ტელიოსიდან ბათუმს მიღის 12 ს. 25 წ. შუად. ტელიოსიდან ბათუმს მიღის 5 ს. 50 წ. საღ.

ტელიოსისა და განჯას შუა. ტელიოსიდან განჯას მიღის 9 ს. 20 წ. საღ. განჯიდან ტელიოსს მიღის 7 ს. 30 წ. დილ.

ბათუმიდან განჯის: ხუთ შაბათობით: დღისით 4 საათზე მოკლე გზით, შეიღოს ნოვოროსისკში, ვიცოთ ბით დღისით 2 საათზე, შორის გზით, შეიღოს ფოთსა და ყველა ნავთსადგურში. სამშაბათობით: დღისით 4 საათზე სოხუმისა და ნოვოროსისკით.

ბათუმში მოღის: დღისით 12 საათზე სწორედ გზით ნოვოროსისკისა და სოხუმით. ოთხ შაბათობით: დღისით სწორედ გზით ეგრესა და ნოვოროსისკით. სამშაბათობით: სადამთი შორის გზით ყველა ნავთსადგურში შეიღოს.

ბანსხალეპანი. გვილის ექიმი. ა. ი. მრგაბელი. სოლოლაკედ, საკეთ. სახლში №14-16. ავადმყოფის მიიღებს: დღისით 8-დან 12 საათამდე. საღამოთი 4-დან 6 საათამდე. კვირა-შაბათ დღეებში დღისით 8 საათიდან ნაშუადღევს 2 საათამდე.

სახლ-სენსკი. თავართქობის ახალ სტამბაში დაბეჭდა და დაურგდა აველა წიგნის მალაზიებს, სადაც-კი ქართული წიგნები ისყიდება, შემდეგი ახლად გამოცემული წიგნები: 1) ჩანგი, პირველ გამოცემიდან გადომბედილი და მრავალი ახალი ლექსების და სტენების დამატებით, მშვენიერი ყდით, ფსი 1 მ. 2) გამაქურებულ ქალ-ვიკის მიწერი მოწერა, ვინმე მესხისა, 5 კ. 3) ზანგის სეკილეტი სურათთან 5 კ. 4) ვეფხისტყაოსანი, მეორედ გამოცემული ქ. ა. ზ. გორგის, ვასილ-რეგული, მოკლე ბიოგრაფიით და სურათით, 40 კაპ. 5) რამდენიმე მოთხრობა, ნინო-შვილისა, 50 კ. 6) სიმონა, მისივე 30 კაპ. 7) ზანგის საკვირთაო, თარგმანი დიდიკო ვეფხისტყაოსნისა, 10 კ. და სხვა-და-სხვა წიგნები.

თესლეყოლიაბით ვაჭრობა. გ. კ. ლარსკი. მახელოს ორ-ხილითა შუა, სახლი ფარსადანოვისა, მალაზია № 47. მივიდე ახალი თესლეყოლია ბასტრეულის, ყვავილეულის და ბუფსეულის. კატალიგი მსურველს უფასოდ გავგზავნება. (15-15)

VERITABLE BENEDECINE. (ნამდვილი ვაჭარბენეცინი) საუცხოო, აღმანიის მომდგომი, საქმლის მონღების ბუფსეულები და მისი აღმნიჭილი. შიგნით, ვაჭარბენეცინი და მისი აღმნიჭილი. VERITABLE LIQUOR FRANCHISE. (ნამდვილი ლიკორი) საუცხოო, აღმანიის მომდგომი, საქმლის მონღების ბუფსეულები და მისი აღმნიჭილი. საუცხოო, აღმანიის მომდგომი, საქმლის მონღების ბუფსეულები და მისი აღმნიჭილი.